

blive til Skade for Realskolen, og Realskolen synes ogsaa at være ret betænkelig, men det skal jeg ikke videre indlade mig paa.

Jeg ved vel, at dette Forslag kun angiver Rammene, og at saa meget er afhængigt af de Lærere, som undervise i Skolerne, og i saa Henseende har jeg en god Tro baade til den lærde Skoles og til Folkeskolens Mænd. Meget er ogsaa afhængigt af, hvorledes en saadan Lov bliver ført ud i Livet af Administrationen, til hvilken meget er overladt, og selvfølgelig maa være det; men vi ere jo for Tiden saa heldigt stillede, at vi have en Minister, der — det tror jeg i alle Tilfælde — har Kærlighed til Folkeskolen og ogsaa har Kendskab til den, saa der vil vistnok komme noget godt ud deraf. Der er gjort saa mange Henstillinger, at jeg ogsaa kunde have Lyst til at gøre en, og det er den, om det ikke vilde være heldigt, naar Loven er vedtaget og skal føres ud i Livet, at Folkeskolens Mænd blive tagne med paa Raad. Det har jo hidtil kun været den lærde Skoles Mænd, der have haft Adgang til at udtale sig. At indlade mig yderligere paa Enkeltheder skal jeg ikke gøre, jeg mener, at det hører rettest hjemme i Udvalget. Jeg vilde, som sagt, gerne have, at Loven skulde gaa igennem, dog med nogle Ændringer, saaledes at den ikke kommer til at gøre Folkeskolen Skade paa de Punkter, som jeg har nævnt, og som saa mange andre have nævnt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Der er Grund for mig til at være ret veltilfreds med den Modtagelse, Lovforslaget har faaet i dette Ting. Ganske vist er der under Forhandlingen fremsat nogle Betæneligheder, men mest med Hensyn til underordnede Punkter, eller i hvert Fald saadanne Punkter, hvorom der godt kan forhandles i Udvalget og ogsaa bedst kan forhandles der. Jeg skal derfor ikke komme vidtløftigt ind paa disse forskellige Enkeltheder. Det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) udtalte i Gaar, at jeg havde sagt, at det var Hensigten med Forslaget at skaffe Skolen Ro til sit Arbejde, men at det syntes, som om jeg havde opnaaet det modsatte, idet jeg var fremkom-

men med et Forslag, der havde bragt Uro i alle Lejre. Nu var det selvfølgelig ikke min Mening, at alene det at fremsætte et Lovforslag skulde kunne skaffe Ro. Tværtimod, Fremsættelse af et Lovforslag vil altid skabe Uro, forudsat at Lovforslaget har noget virkelig Indhold, og virkelig tilsigter en Reform af det, som det handler om. Det se vi jo med alle Lovforslag, der fremkomme her paa Rigsdagen, og som overhovedet have nogen Betydning. Jeg skal saaledes blot minde om Skatte-lovene, hvilken Uro have de ikke vakt trindt om i Landet? Et Skolelovsforslag, som virkelig tilsigter Forandring i de bestaaende Forhold maa selvfølgelig ogsaa skabe Uro. Nej, det jeg talte om skulde bringe Ro, var selvfølgelig den endelige Ordning, naar det en Gang bliver fastslaaet, ikke Lovforslaget som saadant. Fremsættelsen af dette har ogsaa jeg ventet skulde foraarsage Uro, jeg har været forberedt paa, at mange berettigede Ønsker vilde blive fremsatte og desuden en Del mindre berettigede. Ved saadanne Lejligheder pleje jo de Folk at møde frem, der have særlige Kæpheste at ride, som da mene, at det er bedst at faa dem sadlede med det samme. Og Kæphestyterne sige altid, naar de komme to i Følge, til hinanden: Rid længere ud, thi vi ere et helt Regiment. Disse Personer optræde nu med største Livlighed paa alle Punkter paa Skolens Omraade, idet Pædagogerne jo aldrig ere fuldstændig enige, og jeg havde derfor slet ikke ventet, at der ikke skulde fremkomme Uro ved Lovforslaget, og det har det ærede Medlem heller ikke kunnet vente. Man skal imidlertid ikke tage sig saa nær, at der er Uro, thi ud af denne Uro kan der ved Drøftelse skabes en endelig Ordning, og naar den er tilfredsstillende, skal det nok vise sig, at Skolen faar Ro til sit Arbejde.

Disse Sager ere drøftede i mange Aar, og det er til visse ikke noget nyt, som man her med eet Slag lægger paa Rigsdagens Bord. Maa jeg maaské straks svare den ærede sidste Taler (Eising) paa hans Bemærkninger og navnlig paa den Udtalelse fra Danmarks Lærerforening, han oplæste. Det Spørgsmaal, som her ligger for, har jo været drøftet, jeg tror lige siden 1875. Allerede Minister Fischer fremsatte